

Att nå det andliga centrumet – en kamp mellan det lägre jaget och det överlagrade samvetet

Välkomna, mina käraste vänner. Ni är alla välsignade. Välsignad är denna stund.

Under det gångna arbetsåret har alla mina vänner som verkligen och i sanning har arbetat på denna väg övervunnit det inneboende motståndet mot att se och möta sig själv och därefter förändras. Ni har gjort betydande framsteg. Jag vågar säga att de flesta av er kommer att känna att medvetenheten utvidgas, att ert medvetande höjs i många avseenden. Där livet tidigare tycktes hopplöst på grund av att yttre lösningar alltmer verkade vara utanför er kontroll och ouppnåeliga, börjar ni nu skymta en tillfällig ljustråle som tyder på en mer djupgående förståelse av era inre störningar. Ni förstår nu varför en viss olycklig känsla eller bristande uppfyllelse är ett resultat av inre misstag och förvirring. Detta i sig medför ofrånkomligen hopp och trygghet. Det avlägsnar känslan av att vara ett oskyldigt offer för omständigheter utanför ens kontroll. Genom att förstå lite mer av orsak och verkan i sitt eget liv och att se det i praktiken, ingjuts en känsla av trygghet inom er, en känsla av att detta inte är en så dålig värld att leva i trots allt. Sådana tankar kanske inte är medvetna, men påverkar psyket när tillräcklig insikt har uppnåtts.

Vissa av er kanske befinner er i en av dessa faser före en viktig insikt när allting tycks vara dubbelt förvirrande. Vid sådana tillfällen är kampen ofta mycket smärtsam, tills man verkligen står ansikte mot ansikte med någonting inombords som man hellre hade önskat undvika. Då är, som ni alla har upptäckt, känslan av befrielse och styrka, av hopp och ljus, en sådan djup upplevelse att dess effekt aldrig kan lämna dig. Men medan man är uppfylld av denna kamp kan överblicken av vägen vara suddig. Det är vid sådana tillfällen svårt att bedöma vad man har åstadkommit, vad som återstår att göra, var man står nu och i vilken utsträckning man fullt ut har förstått sina inre störningar och avvikelser. Ni har vid det här laget likväl trängt in tillräckligt i djupen av er själva för att i viss grad vara medvetna om era framsteg och vad som återstår att åstadkomma. Att veta specifikt i vilket avseende du fortfarande känner dig ofri och blockerad, försvarsinriktad och orolig, är av yttersta vikt. Vid vissa tidpunkter kan du göra klokt i att mäta dina framsteg, liksom vad som återstår att göra, genom att fråga dig på vilket sätt du nu förstår dina problem, i vilket avseende du fortfarande känner ett motstånd mot att förändras trots den erhållna förståelsen, i vilket avseende du fortfarande befinner dig i mörker och därför behöver

ytterligare insikt, och i vilket avseende du verkligen har löst vissa problem. En sådan tillfällig inventering, om jag får kalla det så, är till stor hjälp.

Vid denna årets sista sammankomst skulle jag vilja upprepa vissa aspekter av och mål för denna självförverkligandets väg. När man lever dagen utan att förstå relationen mellan sig själv och sitt liv, måste man vara i förtvivlan. Oavsett om man vet om det eller inte, går man genom livet och söker efter svaret. Alltför ofta söker ni svaret utanför er själva och där kan det, som ni vet, aldrig bli funnet. Det yttre sökandet kan ta olika former. Du kanske genom en medveten eller omedveten envishet förväntar dig att andra böjer sig för din vilja så att du kan vara lycklig. När detta misslyckas blir du arg, bitter och ofta full av självömkan. Inga av dessa känslor behöver emellertid vara medvetna. En annan form av yttre sökande kan vara att leta efter teorier och svar i filosofi, religion, vetenskap. Man kan verkligen hitta många värdefulla och giltiga svar från sådana källor. De kommer dock inte riktigt att hjälpa dig om du inte använder sådana svar som en ledstjärna för att börja ett inre sökande, djupt inom dig själv. Så länge kunskapen endast förblir andrahandsinformation, kommer den inte att vara till nytta. Den kommer att misslyckas med att ge substans åt och mening i ditt liv.

Låt mig upprepa vad jag har sagt så många gånger och vad vissa av mina vänner har börjat uppleva – låt det vara aldrig så sällan i detta arbetes tidiga stadier – att ni alla inrymmer inom er all den kunskap, all den visdom och alla de krafter som ni kan tänkas behöva för att leva ett tillfredsställande liv. Jag har sagt detta så många gånger att ni kan bli uttråkade av att höra samma ord gång på gång. Men alltför få av er inser beklagligt nog verkligen deras betydelse. De förblir en teori som inte har någon verklig inverkan på er, trots att ni i själva verket rör er i rätt riktning på denna väg som leder er in i ert väsens inre värld. Det är en sak att ta sig an arbetet med att finna sig själv med den diffusa utblicken av att bli en lyckligare och mer uppfylld person; det är en annan sak när målet är tydligt och du är medveten om det mäktiga faktum att du djupt inom din själ hyser en rikedom av visdom, kunskap, makt, kärlek – lösningen på allt som stör och förvirrar dig. Att veta detta och att *medvetet* röra sig i rätt riktning, kommer att hjälpa dig att uppbåda styrkan att övervinna motståndet som alltid står i vägen när man ska möta sig själv i fullkomlig uppriktighet, smärtsamt som detta ibland kan tyckas vara.

Syftet med att hitta, förstå och lösa dolda konflikter och förvrängningar är i slutänden att föra er i kontakt med den innersta kärnan – med skatten av gudomlig kärlek, visdom och styrka som finns inbäddad i er alla. Om detta mål är klart definierat, kommer det inte längre att finnas någon konflikt mellan andliga och världsliga intressen.

Det finns två grundläggande inställningar hos människor. Den ena personlighetstypen söker efter Gud och söker efter andlig utveckling i önskan om att bli en bättre människa. Det är olycka och

förvirring som leder den här typen till ett andligt sökande. Den sanna riktningen kan ofta förloras genom att man samlar yttre kunskap om andliga teorier och läror utan att ta det avgörande steget i sin egen själ. Men om sinnet införlivar en sådan kunskap som ett första steg mot att transcendera sinnet, om personen inser att inre hinder måste förstås och lösas upp så att det andliga centrumet kan nås, då kommer ett liv i Gud inte längre att upplevas som en motsättning till ett liv av personlig uppfyllelse. Missuppfattningen att personlig uppfyllelse är själviskt och står i motsättning till ett andligt liv finns ofta bland människor som är andligt sökande men som inte har tagit det sista steget där man ser och möter sina dolda konflikter, sina inre förvirringar. Om de inser detta, är det bara i teorin och de hoppas att sådana defekter ska lösas upp av ett bekvämt ingripande av en yttre Gud och andlig nåd.

Den andra utblicken är att livet ska levas så lyckligt och tillfredsställande som möjligt. Jag avser inte den hänsynslösa inställningen hos vissa andligt outvecklade människor som helt enkelt inte bryr sig om andra. Jag avser dem som har normer för anständighet, som inte vill skada andra, men som inte är intresserade av andliga strävanden. Genom sin intelligens har de insett att problemen måste ligga hos dem själva och de vidtar åtgärder – möjligen med hjälp av vardaglig psykologi – för att finna och åtgärda förvrängningar. Om sökandet är tillräckligt djupt och ett inre växande därmed sätts i gång, om det inte stannar halvvägs utan fullföljs, kommer det inre centrumet att nås även om man aldrig visste att det existerade. När man finner det, är Guds verklighet funnen. Det kan inte vara på något annat sätt. Den här inre upplevelsen visar att det som lärs ut av den konventionella religionen innehåller en hel del sanning och ändå kommer den att vara så annorlunda. Den kommer att visa att detta att finna Gud i sitt inre inte innebär att gå miste om personlig lycka – en missuppfattning som ofta även finns hos den gudlösa personen. Splittringarna och avvikelserna, motsägelserna och alla antingen/eller är en produkt av separation, misstag och förvirring. Allting *är* i sanning ett, men låt inte detta vara enbart teori. Upplev det genom att avtäcka ditt eget väsens centrum, där du verkligen förverkligar dig själv och upptäcker att oförenligheter blir ett.

Vi har under lång tid ägnat oss åt, och ska fortsätta att ägna oss åt, att upptäcka det inom er som hindrar kontakten med det inre centrumet av ert väsen. Det kan inte nås på något annat sätt. Det finns ingen väg runt det. Och, mina vänner, ni får inte föreställa er att man till slut når den här skatten som en plötslig och dramatisk händelse. Det är som alltid en gradvis process. Du kanske ofta inte ens är medveten om att du i vissa avseenden redan har nått den, medan du i andra avseenden fortfarande förhindras att göra det på grund av ännu existerande barriärer. Kontakten kan komma och gå, den kan skifta tills du är tillräckligt fri och medveten för att primärt kunna fungera utifrån det inre centrumet. Ta inte detta som att innebära att du är fullkomlig, att du har övervunnit alla dina problem och lägre instinkter, men en djup förståelse och en fullständig

medvetenhet om dem kommer att indikera att ditt andliga jags inre kärna inte längre är dold och utom räckhåll.

Ju mer olycklig och vilsen du är, desto mer känner du dig tom och hungrig – kanske hungrig efter ömhet och förståelse – och desto mindre är du i kontakt med det inre, verkliga jaget som har makten att ständigt ge dig näring, att upprätthålla och vägleda dig så att du verkligen kan uppfylla ditt liv. När du är i kontakt med ditt inre jag, kommer du att förstå den verkliga orsaken till din ensamhet och dess tomhet kommer att fyllas.

Varje liv har något eget att uppfylla – och alla liv har samma sak att uppfylla. Detta kan återigen tyckas vara en motsägelse, men det är det inte, mina vänner. Tänk på att målet för denna väg är att finna centrumet av ditt väsen som utgör verkligheten, som är Gud och genom vilket du finner uppfyllelse – inte i isolering utan i förening. Om du letar i det yttre för att lindra din isolering, måste du bli mer isolerad. Om du letar i det inre för att lindra den, kan du *tyckas* isolera dig från andra genom denna process där du synbarligen ägnar dig åt dig själv, men du kommer i själva verket att minska isoleringen och separationen som orsakar så mycket lidande och ensamhet. Eftersom ditt andliga inre jag är samma som alla andras andliga jag, avlägsnas separationen i samma stund som du inte längre är separerad från ditt andliga centrum. Det verkliga du är den andra personens verkliga jag. Det finns ingen barriär mellan dem. Barriären ligger endast i de övertäckande lagren.

Det har sagts av någon som följer denna väg att vissa aspekter av det självkonfronterande arbetet liknar vardaglig psykologi. Detta kan vara sant i viss utsträckning. En av de större skillnaderna är emellertid det väldefinierade slutgiltiga målet. I den vardagliga psykologin är målet att lösa inre konflikter för att fungera bättre. Detta måste oavsiktligt, så att säga, föra en person i kontakt med sitt andliga centrum, som jag tidigare har sagt. Men detta utgör inte dess mål. Vårt mål är just det – och det måste lösa alla problem längs vägen.

På denna väg ägnar vi oss inte mer åt trossatser, dogmer och läror än en världslig psykolog som arbetar med sina patienter. Alla åsikter som har lagts ovanpå, vare sig de är sanna eller falska, utgör ett hinder för jagets förverkligande. Men på denna väg, och med denna särskilda vägledning, månar vi om det andliga inre centrumets verklighet. När detta centrum frigörs, kan det inte bli tal om att hålla fast vid teorier eller trosbekännelser. Gud blir en personlig upplevelse som står bortom bevis och inte behöver bevisas. Denna verklighet kan endast upplevas om allting som står i dess väg avlägsnas. Era personliga missuppfattningar och förvirringar, era felaktiga slutsatser utplånar den här verkligheten, som ni vet. I sin slutliga analys är alla olyckliga tillstånd och stridigheter ett resultat av okunnighet och missförstånd. Varje inre problem som avtäckts utgör alltid en förvrängning av en högre verklighet. När du styrs av sådana förvrängningar av din

omedelbara, tillgängliga verklighet, kan du omöjligt greppa förlängningen av din begränsade verklighet i en större omfattning. Men den andliga verkligheten, alltid och endast funnen som en personlig inre upplevelse, strider inte mot den tillgängliga verkligheten om den senare är djupt genomträngd. För en sådan djup genomträngning måste dina personliga inställningar, synsätt och begrepp ifrågasättas, uttalas och uttalas på nytt. Dina automatiska, omedvetna reaktionerna måste undersökas med avseende på deras innebörd och betydelsen av deras underliggande begrepp, så att de kan lyftas upp till ytan och utvärderas. Genom den här processen kommer du att förstå hur mycket du fortfarande är fångad i en överklighet. Den här förståelsen kommer att leda dig närmare och närmare verkligheten i dess vidaste möjliga bemärkelse.

Nu skulle jag vilja diskutera en av de främsta orsakerna till den inre förvirringen och de strider som pågår i psyket. Vi har diskuterat detta ytterst viktiga ämne tidigare, men jag skulle vilja ta itu med det igen på ett mer direkt sätt.

En av de mest tragiskt meningslösa inre striderna består av kampen mellan det som vi har kallat det lägre jaget och det överlagrade samvetet¹. Ett uttryck eller en term som används utan att man verkligen förstår dess djupaste innebörd, förlorar så ofta till slut sin inverkan och man använder det som en papegoja som upprepar ett ord. Denna mekaniska användning är skadlig. Det har precis motsatt effekt på det som vi försöker uppnå – självständig förståelse, kreativt tänkande. Vi behöver ibland därför omdefiniera en term, förnya den, inte bara för att undvika förvirring, utan också för att stärka inverkan på vårt tillvägagångssätt och vår förståelse. Låt oss därför kort fastställa igen vad jag menar med det lägre jaget.

Det lägre jaget utgör inte bara den del av den mänskliga naturen där brister och karaktärsdefekter ligger. Det innefattar även något mer subtilt och mindre definierbart. Det bästa sättet att beskriva det är som ett egocentriskt känslomässigt klimat. Oavsett goda intentioner, osjälviska handlingar, hänsynsfulla inställningar, fortsätter denna egocentriska inre värld att existera. Ju starkare de goda intentionerna är, desto svårare är det att upptäcka, erkänna och acceptera förekomsten av en ihållande negativitet. Ju mer den barnsliga, ensidiga egocentriciteten är dold i skuld och skam, desto mindre kan den växa ut ur denna ensidighet. Man måste bli starkt medveten om dess ofta befängda månande om sig själv som utesluter allting annat. I denna del av ditt väsen vill du överlägset härska. Du vill inte veta om någon annans intressen som du kränker till varje pris, så att en liten önskan eller en liten tillfredsställelse av din fåfänga överskuggar viktigare frågor för andra människor. Det är sant, ni agerar ofta inte utifrån det, men i era halvmedvetna önskningar och mål reagerar ni i själva verket utifrån detta lägre jag.

¹ Eng. "the superimposed conscience", som även kan tolkas som "det ovanpålagda samvetet". Ordet "superimposed" har i andra föredrag ibland översatts till "ovanpålagt", "lagt ovanpå" vad gäller känslor bland annat. Övers. anm.

Problemet är mycket mindre det lägre jagets existens än vilken natur din inställning gentemot det har. Skammen och skulden uppstår ur ett av dessa missförstånd jag nämnde som förhindrar växande och ett förverkligande av jaget. Missförståndet kommer från tanken om att du, av alla människor, verkligen redan borde ha övervunnit det lägre jaget helt och hållet och att en sådan barnslig, befängd självviskhet och självcentrering inte borde ha en plats i dig. Du startar därmed ett omfattande system av självbedrägeri och förespeglingar som leder dig till onda cirklar och inre konflikter som förstör din lycka och självaktning. Mycket få människor är försonade med det egna lägre jagets existens. De kan vara det i teorin, men har inte försonats med att faktiskt erkänna vissa aspekter av det inom sig. Det är dock endast genom att göra så, som man gradvis kan växa ut ur det. När du förnekar dess existens, förbiser du dess yttringar, hur det indirekt uttrycks i diffusa känslor, som omedelbart täcks över och skjuts undan ur sikte. Hur kan du övervinna något om du inte är fullt medveten om dess specifika yttringar? Absolut inte genom en allmän teoretisk kunskap om dess existens!

På grund av skammen och skulden kring ditt lägre jag och det påföljande döljandet, gör du allt för att ge näring åt dess beständighet med ödesdigra effekter på din personlighet; du förhindrar just det du helst önskar: att växa ut ur det. Vad mera är, på grund av självbedrägeriet uppstår mer förvirring. Eftersom allt detta är en omedveten process där urskiljning och förnuft inte kan göra sig hörda, tillsammans med de faktiska självupptagna och destruktiva impulserna, döljer du även vissa av dina mest kreativa och naturligt konstruktiva impulser – utifrån ett rent missförstånd. Impulser och instinkter som är potentiellt fruktbara och livgivande förblir motarbetade och är i själva verket destruktiva i sin nuvarande form om de inte tillåts att växa i medvetenhetens solljus. De skulle kunna växa till något vackert, men tillåts inte att utvecklas på grund av att du är omedveten om det faktum att deras nuvarande form inte utgör den slutgiltiga formen. Du drar då slutsatsen att de därför måste drivas bort genom att förneka dem.

Låt oss nu sammanfatta för att helt klargöra den här processen. Förträngningen² av det lägre jaget faller in under tre kategorier: (1) förträngning av det faktiska lägre jaget i dess distinkta och extrema yttringar och karaktärsdrag, liksom av det subtila övergripande egocentriska och självmänande klimatet som utesluter alla andra intressen; (2) förträngning av kreativa och fruktbara aspekter och tendenser; (3) förträngning av instinkter som ännu är ofruktbara och självcentrerade i sitt omogna tillstånd, men som i sin natur är avsedda att bli kreativa och konstruktiva om de ges möjlighet att växa.

Det är viktigt att göra åtskillnaden och inse att alla tre kategorier av inre negativa tendenser behöver acceptans och medvetenhet, var och en av sin egen anledning. Det kommer då ofta att

² Eng. "repression", som ibland också har översatts till undertryckande. Övers. anm.

visa sig att det mest värdefulla priset en människa har att erbjuda livet hålls i schack, förnekas och döljs. Det finns därför en stor förvirring i er. Ni antar att förvirringen vad gäller det lägre jagets faktiska tendenser kommer att försvinna när man förnekar deras existens och förespeglar motsatta intentioner och önskningar. I er förvirring förnekar ni den potentiellt vibrerande livskraften dess möjlighet att fungera på sitt eget vackra, sunda sätt. De sunda och osunda tendenserna flätas samman och personligheten kastas in i förtvivlan. Allt detta sker i ett diffust vakuum, i ett ingenmansland mellan medvetenhet och omedvetenhet.

Det kan vara en värdefull uppgift för mina vänner att grunna på allt detta under sommarmånaderna när det inte sker några gruppaktiviteter. Det kan ge er en utmärkt förberedelse för vårt arbete tillsammans nästa år när vi alla hoppas göra ytterligare framsteg på denna väg. Ställ dig i första hand inte frågor vad gäller det lägre jagets faktiska natur eller vad du betraktar som det. Börja snarare med att titta på din inställning till dess existens. Är du chockerad över vissa av dess yttringar? Är du otålig med dig själv på grund av det? Känner du att det redan borde vara avlägsnat och avvisar således ditt mänskliga tillstånd? Förnekar du även någonting inom dig som skulle kunna vara mycket konstruktivt om du skulle se på det med nya ögon och inte påverkas av normer som du har antagit utan att någonsin ifrågasätta deras giltighet? Börja observera det lägre jagets subtila yttringar i vissa av dina reaktioner och impulser. Observera hur du tenderar att omedelbart driva bort dem. Titta nu på önskningarna och inställningarna i sådana flyktiga reaktioner. Dra fram dem i ljuset och titta lugnt på dem. Konstatera din hårda, intoleranta behandling av dig själv i detta avseende, din rigida, kompromisslösa, självdestruktiva stränghet som är helt oproportionerlig. Allt detta utgör ett hälsosamt förarbete för de kommande faserna. Detta är den ena sidan av striden.

Vad är då den andra? Begreppet samvete är vida missförstått av mänskligheten. För rätt så många år sedan, förklarade jag att människor har två slags samveten: det ena härrör från det verkliga jaget, det andra är lagt ovanpå. Det kommer att vara till nytta att kortfattat blicka tillbaka på vissa av det överlagrade samvetets egenskaper.

När religiösa människor talar om samvete, tänker de på det inre samvetet som kommer från den mänskliga andens gudomliga centrum. Men de bortser vanligtvis från den avsevärda skillnaden mellan det inre och det överlagrade samvetet. I sin iver att göra människan till en bättre varelse, tvingar samhällets krafter individen att följa och lyda moraliska normer. På grund av detta yttre tryck, stärks det överlagrade samvetet och det inre, verkliga samvetet blir mer övertäckt.

Det överlagrade samvetet är dock inte nödvändigt för att förhindra en person att utagera primitiva destruktiva drifter. För dem vars inre samvete inte är tillräckligt utvecklat för att hindra dem från att begå destruktiva handlingar, skulle enbart förekomsten av sociala lagar fungera lika bra, eller

bättre, än det överlagrade samvetet. Det senare gör bara skada. I den första fasen av denna inre kamp, döljer det överlagrade samvetet det lägre jaget i stället för att ta fram det i ljuset, som tidigare har förklarats. Det tar därmed bort möjligheten för det lägre jaget att växa ur det infantila tillståndet. Men det överlagrade samvetet döljer också den mycket konstruktiva och kreativa livskraften och impulserna som skulle befria livskraften. Det är en onödig konstlad skapelse som ingjuter en orealistiskt förvrängd bild av en själv liksom av hur man tror att man måste vara. Det ger upphov till självbestraffning och pålägger bojor som förhindrar varje gudomlig kvalitet som finns inneboende i själen att komma till uttryck. Det förebygger definitivt aldrig brott eller destruktiva handlingar. Det gör i själva verket att det motsatta sker. Genom att trycka undan och dölja dem, gror och ansamlas krafterna som lätt skulle kunna hanteras på medvetandets yta, vilket skapar stora inre spänningar och tryck. Man drivs då ofta in i handlingar som man inte kan rå för att begå, bara för att man alltför länge har använt det överlagrade samvetet i stället för att ge sig själv chansen att till slut kontakta det inre samvetet som utgör en del av det andliga centrumet. Sist men inte minst, närhelst en person revolterar mot lagar och alla normer för etik och moral, gör han eller hon det på grund av det hårda, överlagrade samvetet som inte känner till någon nåd, som är obevekligt i sina krav och blint i sin utvärdering. Man gör dock aldrig uppror mot det verkliga, inre samvetet.

Förstå, mina vänner, att det som står mellan er och ert inre, verkliga jag, inte bara består av era misstag och missuppfattningar, era falska bilder och förvrängningar, ert lägre jag, utan också av det överlagrade samvetet. Det är det senare som skapar så mycket förvirring och ofta hindrar er från att nå frihet och sanningen. Det är det överlagrade samvetet som får dig att avvisa dig själv som en människa. Mellan det överlagrade samvetets krav och det primitiva, självcentrerade barnets krav som du fortfarande hyser inombords, slits du itu i stormen som rasar inom dig. Så länge den här konflikten inte har tagits fram i ljuset, kan du inte behärska den. Du kan omöjligt lösgöra dig från båda dessa överkligheter. Du håller fast vid det överlagrade samvetet i den falska tron om att det ensamt kan hindra dig från att agera utifrån ditt lägre jags instinkter. Du kan därför aldrig uppnå en sund och trygg tillit till dig själv, eftersom du inte ger dig själv chansen. En sund självaktning kan endast komma från ditt verkliga jag, från vilket du fjärrar dig ytterligare genom att hålla fast vid det överlagrade samvetet. Du befinner dig i en av dessa onda cirklar som vi så ofta har nämnt. Så länge man inte har funnit det verkliga jaget, måste man hålla fast vid det överlagrade samvetet, lyda, anpassa sig, blidka och blint följa det. När de självständiga förmågorna att tänka och urskilja aldrig utvecklas, blir man svagare och mer beroende, mindre förmögen att stå på egna ben.

Den yttre handlingen i fråga kan, men behöver inte, vara densamma. Men det finns en enorm skillnad mellan att agera utifrån slaveri och rädsla – med andra ord genom att följa det överlagrade samvetet – och att följa ditt verkliga samvetets röst i en fri anda som erhålls ur din

egen inre kamp, din intuition, ditt förnuft, även om resultatet blir detsamma. Om du revolterar mot det överlagrade samvetet är du inte friare än om du lyder det. Om du lyder det överlagrade samvetet och du inte gillar resultatet av ett sådant beslut, kommer de frätande effekterna att bli uppror, självömkan och att man skuldbelägger livet och världen. Om du lyder ditt verkliga samvete, tar du själv på dig hela ansvaret och även ett negativt resultat kommer inte att kasta dig in i förtvivlan. Du kommer snart att se att det behagliga eller obehagliga resultatet inte är lika viktigt som du kanske tror, eftersom du i båda alternativen har lika stor möjlighet att växa om dina handlingar och beslut har sitt ursprung i dig själv och dina egna normer.

Kampen mellan det överlagrade samvetet och det primitiva, självcentrerade, destruktiva barnet är en tragisk kamp – tragisk bara för att ni saknar medvetenhet om den. För den är så onödigt.

Naturligtvis har utbildning en hel del med det att göra. När mänskligheten blir medveten om dessa saker och vägleder unga människor i rätt riktning, kommer mycket skada att avlägsnas. Det är dock viktigt att veta att det inte bara är okunnighet och dålig vägledning som är ansvariga för kampen inom dig, för du är inte insnärjd i denna kamp i varje aspekt av ditt väsen. Inom vissa områden av ditt psyke är du fri och fungerar utan att hålla fast vid överlagrade krav, normer eller regler såsom de kanske faktiskt existerar eller tros existera. Det är påfallande att du följer det överlagrade samvetet och inte accepterar tillkortakommandena hos ditt lägre jags aspekter – verkliga eller inbillade – endast inom de områden där dina personliga, specifika inre problem är rådande. När ni beaktar dessa problem i ljuset av denna specifika kamp, kommer ni att förstå hur era inre problem och denna särskilda kamp hänger samman.

Personlighetsproblem och avvikelser kommer, som ni vet, från barndomssmärter och frustrationer – verkliga eller inbillade. När du inte känner dig trygg i en eller båda av dina föräldrars tillgivenhet och acceptans, bygger du nogsamt upp ett försvar mot denna smärta och försöker senare rätta till den. Ni har upptäckt att det är sant att denna faktiska barndomssmärta inte behöver belasta er för livet, men ert försvar mot den, som ni fortsätter att använda, förstör möjligheten för er att bli uppfyllda. Allt detta känner ni mycket väl till vid det här laget, inte bara som teori, utan utifrån personlig upptäckt. Föräldern som man känner sig osäker på, i vördnad eller rädsla, står vanligtvis för det överlagrade samvetet, på grund av att man så desperat försöker vinna hans eller hennes tillgivenhet. I det överlagrade samvetet införlivas inte bara sociala regler, utan också särskilda regler för det överlagrade samvetet hos föräldern i fråga. Det kan ofta vara fallet att du bara trodde att dessa normer förväntas av dig av den föräldern. När detta undersöks, är det den känslomässiga atmosfären och det känslomässiga klimatet som är det viktiga, inte de faktiska.

Du kan omöjligt känna igen det överlagrade samvetet i dess fulla betydelse om du inte ser på det i relation till den inställning som du har haft gentemot dina föräldrar: de specifika känslorna, deras

inställning till dig, liksom de resulterande bilderna, beteendemönstren och försvarsmekanismerna som du utvecklade. Endast genom att se hela bilden kommer din kamp mellan ditt överlagrade samvete och ditt faktiska och/eller inbillade lägre jag att ta på sig en ny innebörd för dig och förse dig med den nödvändiga insikten för att lösa kampen. Den allmänna kunskapen om att detta inre tillstånd existerar, kan aldrig lindra det, även om du faktiskt har börjat observera det. Det är nödvändigt att du ser det i relation till dina personliga problem. Kampen mellan ditt lägre jag och ditt överlagrade samvete kan skilja sig helt från en annan persons kamp i detta avseende, även om många av dess aspekter och yttringar absolut kan vara desamma.

I denna kamp behandlar du dig själv med obarmhärtig hårdhet, som jag tidigare har nämnt. Du lägger järnregler på dig själv som om de hade utövats av den grymmaste härskare och långt bortom de orimliga normer som kanske utövas av samhället. Dina blinda, överdrivna normer gör det omöjligt att nå det inre centrumet där du skulle kunna få näring med ständigt förnyad livskraft. Det skulle då finnas en realistisk hoppfullhet i motsats till ett önsketänkande, en framsynthet, förmågan att fatta mogna beslut, självförtroende, förmågan att älska och att älskas, förmågan att ta emot och att ge, förmågan att relatera harmoniskt och att skapa ett liv som är användbart inte bara i en riktning, utan i livets alla viktiga områden.

Många av er har funnit en djup känsla av uppfyllelse inom vissa områden i livet. Men ni är ouppfyllda och ensamma inom andra områden. Detta rationaliseras alltför ofta genom att säga: ”Eftersom jag har den här stora uppfyllelsen, behöver jag betala för det genom att gå miste om andra uppfyllelseområden.” Detta stämmer inte, mina vänner. Djupt inom dig vet du det. Det behöver inte vara så att du är uppfylld inom ett område i livet på bekostnad av ett annat. Det finns utrymme för all slags uppfyllelse i den friska själen hos en person som verkligen når in i djupet av sitt väsen – inte bara delvis, utan som öppnar alla kanaler som tidigare har varit tilltäppta. Ingen form av självuttryck behöver lida på bekostnad av de former som redan har frigjorts.

Men ni känner djupt inom er att ni inte förtjänar allt detta. Ni odlar inte ens en föreställning av er själva där ni ser er vara uppfyllda i alla riktningar. Observera hur du drar dig undan en sådan visualisering, hur det verkar som om du begär för mycket, trots de faktiska barnsliga överdrivna kraven som förekommer på en annan nivå. Detta visar att du inte har kommit till rätta med dig själv i den här kampen. Någonting inom dig säger ”nej” när du visualiserar dig själv som uppfylld inom alla områden i livet. Detta beror på din hårda, oförsonliga och icke-accepterande behandling av dig själv som kommer från att inte vara försonad med det självcentrerade barnet. Det fortsätter att ställa orättvisa krav som du inte kan hantera och försätter utom synhåll.

Acceptera fullt ut det primitiva, själviska, destruktiva barnet för att få det att växa upp. Det enda klimatet som det kan göra det i, är den fulla kännedomen om alla dess yttringar. Hur du accepterar

det utan att förlora en känsla för proportioner vad gäller dess ”dålighet”, avgör i vilken grad du kan uppfatta, uppleva och acceptera de högsta förmågorna inom dig. Du kan bara förlora din känsla av skuld kring det förstnämnda om och när du lär dig att titta på impulserna som kommer från det och inse att även om den här oönskade sidan finns, behöver du inte agera därefter. Du bedrar åtminstone inte dig själv om ditt eget utvecklingsstadium och du utvärderar alla dess diktar utan att utagera dem. Du kommer då att ha möjlighet att vinna i den här tragiska kampen. Du frigör dig från det falska samvetet och blir därför i stånd att höra ditt verkliga samvetes röst.

Finns det några frågor angående detta ämne?

FRÅGA: Jag har en fråga som jag hade förberett, men den verkar helt falla in i detta föredrag. Är det sant att vi inte bara försöker pressa in oss själva i våra egna idealiserade självbilder, utan vi försöker i själva verket också leva upp till våra föräldrars idealiserade jag? Stämmer det?

SVAR: Det är helt riktigt. Barnets hjälplöshet och osäkerhet gör att det desperat strävar efter sina föräldrars godkännande. När barnet gör det, tror det att det måste tillägna sig föräldrarnas normer. Som jag tidigare nämnde, det spelar ingen roll om dessa normer faktiskt är föräldrarnas normer eller om barnet bara tror det. Barnet börjar således en process där det på ett falskt, förespeglat, ytligt sätt följer vissa normer utan inre övertygelse. Att göra detta fjärrar barnet från sitt verkliga jag, som därmed blir svagare. Barnet blir dubbelt harmset och känner sig lurat när detta sätt att leva och vara, inte ger de resultat som det hoppas på. Det kan verkligen inte det. Det finns, som ni alla vet, i större eller mindre utsträckning en önskan inom er om att inte ge upp att vara ett barn, trots den lika starka önskan om att växa upp. Insisterandet på att förbli ett omhändertaget barn nödvändiggör fasthållandet vid de överlagrade normerna och därmed det överlagrade samvetet. Med detta hoppas du blidka, tvinga och forcera, så att säga, dina föräldrar eller föräldrasubstitut att sent omsider ge dig det du saknade. Du förevigar således processen tills och såvida du inte känner den fullt ut i hela dess intensitet och dess olika sidoeffekter.

FRÅGA: Skulle det vara möjligt att ge oss ett konkret exempel, som du tidigare ibland har gjort, på en av dessa instinkter som verkligen är konstruktiv, men som vi behandlar som om den inte vore det?

SVAR: Människor täpper så ofta medvetet till kanalen för sin intuition. De är rädda för den eftersom dess budskap kan avvika från den föreskrivna vägen. De vill undvika en konfrontation och att behöva välja mellan de två kunskapskällorna. De är rädda för att riskera ett ogillande om de följer sina intuitioner. Detta är mycket, mycket vanligt förekommande.

Ett annat exempel är den sexuella och erotiska instinkten som i sin natur är helt kreativ och förenande om den tillåts att växa. Det är bara i sitt omogna uttryck som den är självcentrerad. Samhällets betoning på att den är syndig gör så ofta att den här kreativa instinkten förblir självcentrerad, dold och att den, om den alls uttrycks, kommer ut på ett självcentrerat sätt samtidigt som personen känner sig skyldig och syndig – ofta i hög grad omedveten om sådana känslor. Om samhällets regler åtminstone vore riktade mot det verkligt ”onda”, skulle de betona att alla former av självcentrering är destruktiva och understryka behovet av att växa ur separationen. Genom att motverka denna kreativa instinkt, hindras och försämras inte bara den känslomässiga uppfyllelsen, och förmågan att relatera hindras av det, utan följden blir att den allmänna livskraften med alla dess läkande, regenererande effekter förlamas. Detta gäller inte bara i extrema fall som säkert är bekanta för alla av er. Detta kan på ett subtilt sätt även gälla för de mest upplysta människor som aldrig skulle drömma om att de hyser liknande omedvetna inställningar. Den destruktiva inverkan av denna faktor kommer ofta till uttryck som en störning av relationen mellan könen. En sådan störning kan vara lika subtil och dold som själva missuppfattningen i sig. Den kan skapa ett mönster där relationer ständigt avbryts, där man aldrig kan upprätthålla en relation eller aldrig ens helt etablera en relation i dess sanna bemärkelse.

Människor kan endast verkligen bli mänskliga – och därför så småningom gudomliga – om mannen accepterar sin manlighet och kvinnan sin kvinnlighet. Men inre störningar får alltid människor att slåss mot sin manlighet och kvinnlighet. Alla människor är begåvade med både maskulina och feminina tendenser. Hos en frisk person fungerar båda dessa aspekter tillsammans i harmoni och gör mannen mer maskulin och kvinnan mer feminin. Det motsatta könets tendenser bekämpas inte, inte heller förstärks de på ett konstlat sätt för att man är rädd för att inte vara vad man är. De maskulinas och femininas förenlighet gör därför mannen mer av en man och kvinnan mer av en kvinna.

En hel del kan sägas om detta ämne och kommer att sägas senare. Vi kan omöjligen täcka detta helt nu. Låt mig bara beröra de mest centrala aspekterna av den här frågan. När naturliga instinkter motarbetas, motarbetar mannen så ofta sin manlighet. Han är rädd för självständigheten eftersom han därigenom tycks göra avkall på privilegiet att vara älskad, som han felaktigt tror endast ges till kvinnor eller barn. När han kämpar emot självständigheten, kämpar han emot sin manlighet. Men när han förnekar sitt behov av kärlek på grund av missuppfattningen att han då inte är manlig, kämpar han också emot sin maskulinitet. Han kämpar dessutom emot den utifrån den felaktiga rädslan för att hela hans manliga och sunda aggression är samma sak som hans osunda aggression och fientlighet – resultatet av ackumulerade smärtor som han inte kan hantera. Han befinner sig således ofta vara bunden i dubbel bemärkelse. Den verkliga, sunda manliga aggressionen förväxlas med en fientlighet som han känner sig skyldig för. Han känner sig därför också skyldig för en sund manlig aggression och energi. Han kan inte särskilja dessa. Samtidigt

förtränger han sitt behov av ömhet och kärlek då han tror att dessa är omanliga. Och på samma gång är han ovillig att ge upp sitt fasthållande vid ett barnsligt beroende som kanske aldrig visar sig i det yttre, men som likväl existerar. I all denna förvirring av omedvetna idéer, motarbetar han sin manlighet i dess naturliga och sunda form genom att försöka manipulera den efter omständigheterna. Den kan därmed inte flöda naturligt och spontant.

En liknande kamp finns hos kvinnan. När flickebarnet känner sig avvisat, känner det sig passivt och hjälplöst. Passiviteten och hjälplösheten, som en aspekt av femininitet, känns då som en sådan förnedring att hon kämpar emot den genom att påkalla alla sina maskulina egenskaper som vapen mot femininiteten som hon är rädd för och associerar med en förödmjukande hjälplöshet. Hon känner felaktigt att femininitet *är* att bli sårad och vara hjälplös mot det, och bekämpar den därför. Samtidigt känner hon också att alla hennes kreativa, aktiva tendenser betraktas som icke feminina av världen och återspeglar kanske på hennes intelligens eller uppfinningsrikedom, eller mod. Hon kämpar då även emot dessa tendenser. Detta hänger naturligtvis ömsesidigt ihop med hennes rädsla för verklig femininitet. I den utsträckning som hon kämpar emot den och odlar maskulina tendenser som ett vapen mot sin femininitet, i samma grad kan hon ofta på ett konstlat sätt skapa en falsk femininitet genom att förtränga sina så kallade maskulina tendenser. Dessa tendenser är inte mer maskulina än vad mannens behov av kärlek är feminin. Hennes intelligens, mod och aktivitet på många områden av livet, hennes andes självständighet, skulle verkligen stärka hennes kvinnlighet om de tillåts att integrera med den. Men just för att hon kämpar emot sin passivitet och sin förmåga att ge av sig själv helt och hållet, måste hon på ett konstlat sätt förtränga sin aktivitet i syfte att falskt skapa en karikatyr av en kvinna.

Detta utgör goda exempel som kan användas i ert eget inre arbete och kan tillämpas i enskilda fall. Besvarar det din fråga?

FRÅGA: Ja, det hjälper väldigt mycket. Jag tror att det måste vara svårt att svara på min nästa fråga. Det kanske är en dum fråga, på ett sätt, men när man tänker på den sexuella aspekten, när människor är ogifta och obundna och söker en lycklig relation, hur mycket promiskuitet förespråkar du?

SVAR: Jag förespråkar inte alls promiskuitet. Vad menar du med promiskuitet?

FRÅGA: Du talar om sexinstinkten som naturlig och riktig. Men hur långt ska man gå?

SVAR: Det enda svaret, min käre vän, som jag alls kan ge dig – och det skulle gälla för denna fråga liksom för alla andra frågor för den delen – är att om människor gör det som de i sitt djupa inre jag, opåverkat av det överlagrade samvetet, känner är rätt för dem, då är det rätt. Och detta

har inte nödvändigtvis något att göra med situationens lyckliga eller olyckliga resultat. Om de kan närma sig den helhjärtat, utan att vara delade, med fullt ansvar för alla konsekvenser, med ett fullt engagemang i relationen på vilken nivå den än existerar, om ingen falsk moral suddar ut frågorna och därmed hindrar den verkliga moralen, då finns det ingenting som är fel. Det finns kanske inte något annat ämne där så mycket av det egna ansvaret skiftas i riktning mot ”regler”, bara för att man är rädd för att ta risker.

Denna värld skulle vara en helt annan plats om fler människor skulle göra det de gör helhjärtat, vare sig det är en mänsklig relation, att läsa en bok eller ta en promenad eller gå igenom en konversation. Den här planeten är en sådan olycklig plats på grund av att människor slits itu; de gör inte en enda sak utan att vara delade i sin uppmärksamhet och motivation. Det finns sällan ett fullständigt engagemang i någonting som människor gör. De tjänar två, tre eller tio mästare på samma gång, men inte sitt eget verkliga jag. Människor vill att allting ska vara perfekt iordningställt, där de insisterar på en garanti mot alla misstag, när de mycket väl vet att det inte kan vara så.

Utblicken från det plan som jag talar från är så annorlunda än er, att orden ofta inte ens betyder samma sak. När ni höjer ert medvetande kommer ni att uppnå en annan förståelse av begrepp, termer och värderingar. Ur vår synvinkel kan promiskuitet bestå av en enda handling, med det mänskliga samhällets alla sanktioner, om den här handlingen inte springer ur ett helhjärtat engagemang. Om vi alls använder detta ord, kan det definitivt aldrig gälla för kvantiteten, utan endast för kvaliteten som läggs in i handlingen.

Så länge mänskligheten närmar sig en fråga, oavsett om den är av det slag som du ställde, eller politisk, social, religiös eller relaterad till någon annan mänsklig aktivitet eller inställning, utifrån perspektivet av färdiga regler där en sak är rätt och en annan är fel, lever ni fortfarande under det överlagrade samvetets ok som antas göra allting så lätt och enkelt. Ni slits och förlamas fortfarande av kampen mellan det primitiva lilla barnet i er och det överlagrade samvetet. Om ni inte vore indragna i den kampen, skulle sådana frågor inte ens kunna ställas. En sådan fråga är ett uttryck för just detta tillstånd jag nämnde.

Jag vill inte bli missförstådd. Jag förespråkar verkligen inte en tillåtelse. Kanske kan det verkliga jaget på ett annat sätt ha strängare normer än vad det överlagrade samvetet har. Det verkliga jagets normer är ofta svårare att efterleva eftersom de kan kräva att du går emot den allmänna uppfattningen. Men striktheten kan ligga i en annan riktning. Det verkliga samvetet är mycket skarpsynt kring alla former av självbedrägeri. Det är orubbligt emot fusk när man försöker lura livet, ofta med hjälp av det överlagrade samvetet och de färdiga reglerna som en sköld mot ett helhjärtat engagemang.

Må dessa sommarmånader visa sig vara en givande tid, då det som har uppnåtts under det gångna året kan mogna och bära frukt. Må den här perioden användas så att ni befäster det gångna året och får en utblick vad gäller var ni står och vad som återstår att göras. Det gångna året har utan tvivel fört er närmare ert väsens centrum. Om ni fortsätter på detta sätt, kommer nästa år att föra er ytterligare ett steg framåt mot det inre ljuset som är källan till allt liv.

Var välsignade, alla ni. Ta emot kärleken och styrkan som flödar till er för att hjälpa er från denna sida att öppna kanalerna. Var återigen välsignade. Var i frid, var i Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16